

На тоя одъръ спѣхме, знамъ —
тогава бѣха живи всички
И като пролѣтнитѣ птички
до късно спорѣхме съсъ пламъ.
А сутринъ будѣше ни старата
и весели, макаръ следъ сънъ,
ядѣхме жежката попара
и излетяхме навънъ.

Другъ пжтъ, отдавна, помня пакъ, —
не знамъ защо се бѣхъ разхленчилъ,
ти ми донесе отъ Кюстенджа
червено палто, бѣлъ калпакъ.
То бѣ една далечна зима,
снѣгътъ до поясъ навалѣлъ,
години отъ тогава има,
които азъ не съмъ видѣлъ.

Стъмни се. Слѣзе синкавъ мракъ.
Въвъ стаята не влѣзе никой.
И само кучето надниква
и се изгуби въ двора пакъ.
Ехъ, ти другаръ отъ мойто детство,
съсъ черенъ на челото знакъ,
ела тукъ!—Дѣдо се унесе. . .
Прекрасна вечеръ. Първи снѣгъ.